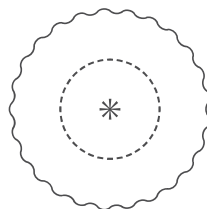

ALGORITMES

ANNA CODINA

La Segona **Perifèria**

I

#Wanderlust - /'wɒndəlɪst/
Fort desig de viatjar i
explorar el món.

El millor avantatge d'un pis petit és que no hi ha gaire feina per mantenir-lo net i en un moment tens cada cosa al seu lloc. Si s'aprofita bé l'espai amb un sofà llit, un cop et lleves el plegues i de seguida es veu tot més endreçat. La Muriel avui s'ha despertat de bon humor després de la mudança i es prepara un te amb el bullidor, pràcticament l'únic electrodomèstic que rutlla de la seva nova cuina, que li sembla fantàstica però que és tan mínima que cap dins un armari de la mateixa estança.

Emocionats per la novetat, s'han desvetllat molt d'hora i han fet l'amor per primer cop des que van marxar de Barcelona. Ara en Robert ha tirat cap al centre per començar a la feina nova, i ella es concentra a acabar l'esborrany de la propera publicació, el tret de sortida de tot el que a partir d'ara compartirà des de la nova ciutat. Un cop endreçat el menjador-cuina-dormitori, s'instal·la per treballar a l'habitacioneta que han anomenat l'estudi, després d'arrossegar-hi l'única taula del pis, que serveix de tauleta de nit, per sopar-hi i ara també d'escriptori de treball.

Deu motius per viure a Londres (un cop a la vida)

1. Trobaràs l'empremta dels segles que et precedeixen en els vestigis de la muralla romana de Londinium, en els monumentals museus victorians, en la Torre on uns corbs enormes custodien les joies de la corona, en els locals que van veure néixer el punk i en els centenars de carrerons i edificis que han sobreviscut a les plagues, els incendis i el Blitz.
2. A banda d'algunes de les millors exposicions d'art i de divulgació del món, hi ha obres de teatre que fa més de seixanta anys que es representen sense interrupció, i no hi ha cap grup ni estil de música que no passi de gira pels seus escenaris.
3. Tant si prefereixes els edificis moderns de vidre i acer com les cases històriques sense ascensor; tant si ets un professional d'ambicions globals, un runner amant de la natura, un hippie nostàlgic de temps més pausats com un jet-setter sibarita... Cada barri és un món i és probable que hi trobis el que busques.

Un cop revisat, publicat i compartit l'article en tots els seus canals, espera amb ànsia que arribin els comentaris, retuits i magrades. Fins que no veu que comença a rebre les notificacions al bon ritme de sempre no es relaxa, i esmorza mentre repassa les reaccions, trencant en bocins el muffin de nabius que en Robert li ha pujat de l'estanc de sota casa. És bo però un punt massa dolç. Es nota els dits i els llavis enganxosos i un regust embafador. No és ben bé una magdalena, i de fet no és ben bé ni tan sols un esmorzar per a la Muriel, que sempre ha estat més de salat. Lluny de Catalunya i de les fórmules «mini i cafè», vol començar a habitar-se a costums diferents, a una nova cultura i a un altre tipus de rutina.

Només fa dotze dies de la festeta de comiat que li van muntar els excompanys de l'agència de comunicació, i poc més d'una setmana del seu primer vol llarg, que tant li va fer perdre el son. Després de cinc dies fent el turista i d'una minsa nit de Reis en una habitació d'hotel petita, caríssima i provisional, aquest diumenge s'han instal·lat al seu propi pis, també petit, car i, com s'han promès, també temporal. Fins que vegin com va la cosa, fins que coneguin més bé el barri que han escollit per viure, fins que vegin com són els horaris i els viatges diaris d'ell a les oficines de BTC, fins que trobin una cosa millor.

Ara ella enceta una nova etapa per dedicar tot el seu temps i esforços a tirar endavant el creixent «imperi digital» que ja fa més de cinc anys que va començar a les estones mortes de l'hora de dinar. Publicant a la xarxa recomanacions dels restaurants més interessants que havia descobert quan encara eren buits; de botigues on trobar els accessoris que en quatre dies endevinava que portaria tothom; receptes fàcils amb nous ingredients difícils de pronunciar; escapades per al cap de setmana a l'Empordà; idees de què llegir, què escoltar, què opinar...

Els canals que havia obert com un espai on recollir els seus gustos personals van enganxar ràpidament la gent de més enllà del seu cercle d'amistats, i en els darrers dos anys allò havia esdevingut una font d'ingressos «de més a més» que alguns mesos ja superava el sou magre de «la feina de veritat».

4. Petites botigues de curiositats, les marques més conegudes, troballes de segona mà, els darrers gadgets o peces artesanals úniques. A les zones comercials i a les paradetes dels mercats que hi ha cada setmana hi

trobaràs tot el que busques (i el que no sàbies que necessitaves).

5. Oblida els tòpics, ja fa anys que la cuina britànica està sent reivindicada per alguns dels millors xefs del món. La ciutat on sempre s'ha pogut gaudir de plats provinents d'arreu ara també s'ha convertit en una capital gastronòmica amb restaurants i propostes per a tota mena de paladars.

6. La gent que omple aquests carrers inclou tota mena de persones, amb gustos, llengües, estils i procedències ben diversos que representen totes les comunitats del planeta. L'únic obstacle és trencar el gel quan tothom va al seu rotllo.

7. A banda de practicar l'anglès i d'entendre definitivament el vocabulari que fa anys que se't resisteix, no deixaràs mai d'aprendre coses noves. No hi ha res més enriquidor que canviar d'ambient, i encara més si és a una de les grans capitals del coneixement mundial.

Per organitzar-se i posar una mica d'ordre a la jornada sense horaris ni oficina, repassa el calendari i els temes dels propers continguts que ha previst, i totes les estadístiques de cadascun dels seus canals a les xarxes. Té clar que viure només del que publica exigirà bona planificació, constància i moltes hores. Per sort, abans que a en Robert li oferissin la nova feina, la Muriel ja havia començat a treballar amb una agent que li gestionava els patrocinis, les publicacions pagades i altres compromisos amb marques.

Aquesta mateixa setmana, s'ha compromès a publicar una ressenya de la marca d'equipatge que els ha finançat el viatge. L'empresa, un fabricant de maletes de tota la vida que ha tret una nova línia low-cost, però amb estampats

de disseny, vol arribar a un públic més jove. Tot i que ella no les tenia totes i va dur els seus béns més preuats en una motxilla menys cool i més funcional, a l'article podrà explicar que la preciosa maleta va resistir prou bé totes les mans per què va passar, des del Prat fins a Stansted.

També hi ha la publicació mensual que fa per a la marca de pintallavis amb què col·labora des de fa més temps (aquest gener toca un color corall d'acabat mat impecable), i una crítica del darrer best-seller suec que aviat s'editarà en català i del qual volen que es parli a la xarxa abans de Sant Jordi. I, parlant de llibres, un segell que ja ha editat els youtubers i instagramers més coneguts s'ha interessat en ella per a la col·laboració definitiva: una obra sobre la seva experiència.

Encara no ha decidit si hauria de ser una versió novel·lada del seu dia a dia o més aviat una guia de Londres per a nouvinguts. Potser un manual d'autoajuda sobre com afrontar un canvi professional i de ciutat. En tot cas, té temps per pensar-hi: l'editora li ha dit que no esperen veure el manuscrit fins que acabi l'estiu.

8. De *Mrs. Dalloway* a *Love Actually*, de Harry Potter a James Bond, hi ha tantes històries memorables que han passat en aquests carrers i barris que, fins i tot si com jo no hi has estat mai abans, és com si ja els coneguessis.

9. Pots deixar-te portar on vulguis en transport públic, dalt dels famosos autobusos vermells de dos pisos, o amb el metro que ja té més de 150 anys. Només has de recordar que aquí en diuen «the tube».

10. Aquesta ciutat s'ha convertit en un lloc on topar amb tot allò que cada cop costa més de trobar a casa nostra:

una bona feina de lo teu (o que s'hi acostí), un sou prou digne pel teu esforç i l'esperança de trobar l'oportunitat que et permeti guanyar-te la vida.

Mira l'hora i s'adona que encara li queda mig matí per davant. Sent un buit a l'estómac que per un moment confon amb la gana. Es pot tenir jet-lag amb només una hora de diferència? Se li farà estrany passar tantes hores sola, mentre ell sigui a l'oficina. A Barcelona aprofitaven alguns migdies, i ell, que treballava pel seu compte des de casa, s'acostava en moto i dinaven junts a prop de l'agència. Ara és ella la que pot treballar en pijama, però la multinacional que ha fitxat en Robert té tres cantines, incloent-n'hi una d'exclusivament vegana. Així, el personal no perd ni un minut productiu. Encara que poguessin quedar al migdia, es veu que a les oficines angleses el dinar és poc més que un entrepà de pa de motlle i una bossa de patates xips avinagrades, menjats damunt el teclat i en cinc minuts.

La finestra de l'estança principal dona a un pati interior i als cubells de la brossa per al reciclatge, però els tancaments són antics i a través de les finestres se sent el brogit del carrer: trànsit, botzines, una sirena llunyana. Pensant-hi, és evident que el lloguer surt més bé de preu per ser un primer pis sorollós, tot i que la Muriel continua convençuda que ha estat una troballa. Després d'unes quantes visites força desesperants i espantoses a agències i *landlords*, va estar a punt de tirar la tovallola i renunciar al barri de Shoreditch. Llavors, van topar amb una propietària encantada de trobar una parella jove de llogaters amb perspectives laborals. Acabava de fer fora

uns nois italians: al contracte només hi constaven dos noms, però en una visita sorpresa, la dona n'hi havia descobert vuit convivint amuntegats en les dues habitacions del micropís.

Abans del trasllat, havia passat hores cercant i llegint el que compartien els influencers londinencs i aprenent el qui és qui, què és què i on és allà on cal estar. Shoreditch és el punt neuràlgic de tot el que passa a Londres d'interessant (i al món), i ella, que ara havia de ser una experta en el que ha de venir, no podia ser enlloc més. La preocupava una mica aconseguir accés als esdeveniments exclusius de les marques, però confiava que amb l'ajuda de l'agent i dels contactes que havia fet a Barcelona, no tardarien a arribar les invitacions.

Per fer temps fins a l'hora de dinar, decideix aprofitar la llum del migdia per fotografiar els quatre racons de la nova llar. Necessitarà imatges de «l'abans» quan en faci un article amb idees per redecorar i aprofitar els espais petits. Agafa la càmera que encara és dins la maleta i, enfilant-se pels mobles, dispara com pot des de cada angle. En pocs minuts el pis sencer queda retratat i ella torna a seure davant l'ordinador per descarregar les imatges i retocar-les.

En veure el resultat a la finestra de l'editor, no pot evitar una fiblada de desencís. Les fotografies li semblen horribles, i el pitjor és que no s'allunyen gaire de la realitat. Els italians tan sols han deixat els mobles barats de la propietària, i a les parets encara hi ha les marques dels pòsters que s'han endut. La veritat és que l'apartament és diminut, lleig, fosc... i així i tot, ja es menja la meitat del

seu pressupost. Selecciona i arrossega tots els arxius de les imatges a la paperera. S'estaran tan poc temps aquí que no val la pena perdre temps a redecorar. Tanca el portàtil de cop, abaixant la pantalla amb fermesa.

[Deixa un comentari](#)

Comentaris (84)

@MartaBCN diu:

Quina enveja, Muriel!!! M'encanta anar de shopping a Londres! Tinc moltes ganes de veure què ens ensenyen quan surtis a comprar.

@Glorianiu diu:

Enhorabona als dos per la nova aventura! Us seguirem llegint des de Catalunya. Volem veure fotos del nou apartament!

@Anaquerub diu:

Gràcies per l'article. Me'l guardo perquè d'aquí uns mesos volem anar-hi d'escapada romàntica. Alguna recomanació per trobar hotels que estiguin bé de preu?

@Naray diu:

Oooh, quina sort! A l'empresa aquesta que ha fitxat en Robert no deuen pas tenir feina per a una llicenciada en Història, oi? XD

@Zandra diu:

Fa molt que et segueixo! Has d'anar al restaurant Fork, a Chelsea, i fer-ne un article. El meu germà hi treballa i em faria una il·lusió tremenda! Una abraçada!

[Llegir més comentaris](#)

«La vida no va de tenir una feina, va de tenir un propòsit. Vine a treballar amb nosaltres.»

Els vagons del metro, farcits com enormes caps de retoladors, escupen ànimes sense parar per les boques de les estacions. En Robert surt al carrer arrossegat per la multitud i s'atura sota un semàfor per tornar-se a posar la jaqueta. No volia que la calor i els nervis li juguessin la mala passada de començar a la nova feina amb cercles de suor sota les mànigues de la camisa blau cel que ha triat per al primer dia. S'ajusta les solapes i revisa la resta del conjunt, que ha escollit seguint els consells de la Muriel. Estrena una bossa de pell, regal de Nadal dels pares, que pesa encara que només hi porta la cartera i el mòbil. Es mira les sabates, lluints, i pensa que semblen massa noves. *Look right*, que aquí els cotxes circulen al revés. Desorientat però intrèpid, com un alienígena acabat d'aterrar, observa al seu voltant i analitza les riuades de persones que brollen de cada encreuament, autobús o andana.

Avui s'ha llevat un altre cop abans de trenc d'alba, com li agrada fer des de fa uns anys. Sentir que ha guanyat hores al dia, abans que ningú. Fins i tot un dia de

gener com aquest, hauria consultat l'estat del mar i, si tot hagués anat bé, hauria agafat la moto per travessar els carrers quasi buits cap a la Barceloneta. En qüestió de minuts s'hauria enfundat el neoprè i, damunt la taula de surf, hauria vist sortir el sol darrere l'horitzó, emergint de l'aigua, il·luminant a poc a poc tots els edificis, de Ciutat Vella al Tibidabo. A Londres no es pot fer surf, però, aquest matí, en obrir els ulls tan d'hora, ha desitjat la Muriel com si la veiés per primer cop. La llum d'aquesta ciutat és diferent. Després de fer l'amor, encara ha tingut temps de pujar-li una magdalena d'aquestes tan grosses abans d'estrenar la nova ruta diària.

Ara camina amb la mirada fixa a terra, envejant el mar de vambes confortables de tots colors i estudiant el desgast desigual dels parells de talons que marquen el ritme sobre voreres i asfalt. Segueix els camals pinçats dels ciclistes urbans, els auriculars a les orelles i les pantalles a la mà, les mirades perdudes, els núvols de perfum i alè matinal. La multitud, impulsada a còpia de cafeïna, avança a ritme constant. Ara les seves ments estan ocupades tan sols amb llistes de tasques i prioritats, missatges per respondre, bústies plenes, reunions massa llargues i terminis d'entrega massa curts.

Travessa el carrer cap a l'edifici de BTC. El trànsit s'estira i s'arronsa entre semàfors, botzines impacients i mirades resignades darrere el volant. Abans de continuar cap a l'interior dels edificis d'oficines, els homes amb vestit i corbata s'aturen per embolicar cigarrets. Les noies parlen per mòbils connectats amb Bluetooth, les mans ocupades per tasses de paper i bagels. L'alienígena segueix avançant amb

cura però amb pas ferm, procura integrar-se en l'entorn, fins a arribar a unes immenses portes rotatòries de vidre.

BTC és una de les empreses tecnològiques més grans del món en nombre de treballadors, de patents i de capitalització borsària, i té un edifici a la seva mida. La seu d'Anglaterra, el país on es va fundar, és una enorme catedral de rajols ubicada a la riba sud del Tàmesi. Una central termoelèctrica de principis del segle passat, que després de més de tres dècades en ruïnes havia estat adquirida i restaurada per la multinacional per instal·lar-hi les seves oficines. El carbó i les turbines han deixat lloc a dos mil *developers*, *designers* i *experts* d'una cosa o altra que treballen en onze pisos al voltant d'un enorme atri central on en Robert ara s'espera, després de passar per recepció. Gràcies a les parets de vidre, des d'on és ara s'entreveu l'activitat de cada planta; els ascensors, també diàfans, puguen i baixen sense descans. Els articles de la premsa especialitzada destaquen que dins s'hi pot trobar un auditori, un cinema, les tres cantines, una piscina olímpica, tot un jardí al terrat, una pista d'atletisme per als aficionats a córrer i un mirador al capdamunt d'una de les dues xemeneies colossals que presideixen l'edifici.

Ell sempre ha viscut al centre de Barcelona, però les dimensions d'aquesta metròpolis i la nova oficina, la moqueta sospitosament impecable, el cúmul d'olors desconegudes i cada petit detall lleugerament diferent el fan sentir com un camperol que arriba per primer cop al mercat de la capital. Als seus trenta-quatre anys, ja en fa més de deu que es guanya el sou, tot i que mai fins ara amb un horari ni un cap. Després de treure's el títol a la UOC va conti-

nuar treballant tal com havia estudiat, des de casa, sense nòmina ni companys. Fent programes a mida, millores de seguretat i encàrrecs per a coneguts i desconeguts, la seva única ambició era seguir-se superant, aprenent nous llenguatges i tècniques com qui passa pantalles en un videojoc.

Sempre amb l'objectiu de no dependre de res ni de ningú, els darrers anys havia anat deixant les feines per encàrrec i s'havia centrat, quasi fins a l'obsessió, a crear el seu propi algoritme. I havia estat un èxit. Però, per ser realment útil i viable, el seu projecte necessitava la capacitat de computació i els recursos d'una gran empresa. El cowboy del codi no podia continuar cavalcant sol; per això, des d'avui formarà part de l'imperi BTC.

Com li passa almenys un parell de cops al dia des que va rebre l'oferta, es pessiga dubtant que no hagi estat un error. No les té totes. Per què l'empresa d'*e-commerce* més gran del món l'hauria de voler fitxar? Ell i el seu petit programa de recomanació són insignificants davant les xifres astronòmiques que mou la companyia: milions d'usuaris, milers de milions d'ingressos, bilions de clics en centenars de milers de webs i aplicacions. Cada minut, cada dia, des de cada racó del món. A estones no pot evitar sentir-se un impostor, però després la maleïda inseguretat se li barreja amb la desconfiança natural i es troba com un animal caçat, amb tots els sentits en alerta. Se sent rodar el cap lleugerament i nota un regust agre i metàl·lic a la boca. Es penedeix de no haver volgut esmorzar ell també una magdalena.

Per fi arriba algú a rebre'l.

És en Malcolm Jones, el cap d'innovació que ha dirigit tot el procés de selecció. No s'havien vist abans en persona.

Fa ben bé un pam més d'alçada que en Robert, i porta els cabells estratègicament pentinats perquè sembli que acaba de sortir de la dutxa i no ha tingut temps ni de passar-se la pinta. La seva encaixada de mans és ferma, fins i tot exagerada.

—*Welcome to the team, Robert!* —Evidentment, pronuncia el seu nom en anglès i ell no el corregeix.

El segueix i s'endinsen pels passadissos de sostres alts i bigues d'acer. Hi ha portes de fusta sense pintar i parets de rajols desiguals, alguns trencats i descolorits. La llum prové dels finestrals desmesurats i de centenars de bombetes de leds que pengen de cables gruixuts enrotllats en canonades i tubs lluents que travessen el sostre. Quan passa, algunes cares es giren encuriosides, però la majoria dels companys no aixequen els ulls dels teclats. Amb ganes d'unir-s'hi, es tranquil·litza recordant que fins ara tot sembla indicar que estan més que contents de tenir-lo. El mateix Malcolm va signar un article al canal oficial de BTC parlant de l'adquisició del seu petit projecte, del gran talent que volien incorporar des de Barcelona i de les fenomenals possibilitats de l'algoritme al qual en Robert ha dedicat tots els seus esforços els darrers tres anys. L'article es va compartir a tort i a dret als portals del sector, va rebre milers de retuits i va arribar a la primera pàgina de *Reddit*, però poc acostumat a tanta efusió i tant d'elogi, ell encara no les té totes.

L'espai de treball que li pertoca és una gran sala diàfana sense ni una paret. Està envoltada per diverses sales de vidre, com petites peixeres per a humans rodejant l'estança central. Ningú té un escriptori fix, sinó espais diversos per

endollar l'ordinador, per treballar assegut, dret o fins i tot estirat, sobre una estora que sembla gespa artificial.

En Malcolm el porta a fer el tour per mostrar-li els detalls que fan de l'empresa una de les més ben valorades pels seus treballadors. Els *perks* o avantatges, que en diuen ells. Una habitació plena d'instruments per si cal desconnectar amb una jam session improvisada. La sala dels futbolins i de les taules de ping-pong, reglamentària en qualsevol start-up. Una cuina dominada per una nevera enorme plena fins dalt de cerveses artesanes. Per als divendres, puntualitza amb mig somriure mesurat el seu guia. I un taulell ple de pots de galetes, xocolatines, barretes de cereals i ossets de goma. Amb els colors llampants del mobiliari i tanta llaminadura, per uns moments sembla que hagi d'aparèixer en Willy Wonka a donar-li la benvinguda.

El fundador de BTC, John Ernst, potser no és tan excèntric com el fabricant de xocolata, però, pel que n'explica la premsa especialitzada, poc n'hi falta. A la presentació sobre la «cultura BTC» que fan per a ell i les altres nou persones que s'incorporen avui, s'hi refereixen com a «Johnny».

En Johnny té una visió de futur que transformarà la vida de les persones.

En Johnny compta amb tots vosaltres per esdevenir les millors versions de nosaltres mateixos. En Johnny està emocionat de donar-vos la benvinguda a la nostra gran família. Però en Johnny no hi és per rebre'ls. En Robert observa inquiet com de tant en tant es mouen les càmeres que guaiten cada racó de l'auditori on seuen.

La nostra feina aquí va molt més enllà de fer diners, creiem que el que fem significa alguna cosa, que té un propòsit. Tenim l'objectiu de millorar radicalment la vida dels nostres usuaris i treballadors, volem ser part d'aquesta missió.

Al final de tot un matí de discursos, els nous fitxatges coneixen els companys amb diversos exercicis per trencar el gel. L'objectiu teòric, segons la coach que els lidera, és convertir el grup de nouvinguts cautelosos en «part de l'equip». Per fer-ho, han de competir en diverses proves tan absurdes com inexplicablement físiques. Després de posar-se en fila (sense parlar) seguint l'ordre dels seus aniversaris, de fer malabarismes amb boles d'escuma i de formar lletres amb els seus cossos per escriure «BTC» i «HELLO», arriba el moment de la prova final i comproven com el tipus de gent atreta per aquest sector professional és competitiva fins i tot en una simple cursa de tres peus. Nerviosos en veure que perd avantatge, un noi alemany que s'ha presentat com a Theo escridassa la companya que li ha tocat amb uns quants *Sheisse* i un *Du Fickfehler*. Ella, amb la cara sufocada i els cabells esbullats tapant-li els ulls, el mira ofegant les ganes de clavar-li una puntada al turmell amb el peu de la cama que li queda lliure.

A ell també se li desperta l'afany de guanyar, i es desil·lusiona en veure que li ha tocat córrer lligat a una pèl-roja menuda que no aparenta ni vint anys. Dues noies japoneses avancen tothom per la dreta amb un pas constant, robòtiques i siameses. Un equip russoamericà retalla per dins i fa una traveta criminal a la seva pèl-roja. En Robert la recull de terra evitant per pocs mil·límetres de ficar-li

el nas dins l'escot sense voler. Ni ells ni l'equip d'en Theo guanyen, però al final hi ha premis per a tothom: tasses, gorres i samarretes amb el logo de BTC.

En Robert es posa una samarreta damunt el pit mirant d'encertar-ne la talla.

—Et queda molt bé, Rob! Ja saps què posar-te demà!
—diu en Max, el segon d'en Malcolm.

Tothom riu. S'adona que és l'únic que ha vingut a treballar amb camisa.